

Arrest

nr. 295 156 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bent u Iraans staatsburger. U verzocht samen met uw echtgenote S. T. (...) (O.V. (...)) op 19 september 2019 een eerste keer om internationale bescherming. U verklaarde toen dat u rond uw twintigste uw carrière begon op een Iraanse luchtmachtbasis. Daar had u een collega genaamd V. A. (...), een Armeense christen. Omdat hij als christen voor een overheidsbedrijf werkte, werd hij vlak na de Iraanse revolutie ontslagen. Na zijn ontslag hield u af en toe contact met hem, net als een deel van uw collega's. Drie jaar voor uw pensioen bij de luchtmacht was u afdelingshoofd bij de brandweer. De commandant van de luchtmachtbasis riep u en alle andere afdelingshoofden bij elkaar voor een driedaags bezoek aan geheime opslagplaatsen. Jullie werd

gevraagd om met niemand over de opslagplaatsen te praten, anders konden jullie worden gedood. In 1384 (2005/2006), één jaar na uw pensioen, werd u aangehouden door vier mannen van de Hefazat Ettelaat van de luchtmacht binnen de Sepah (Militaire Inlichtingensectie van de luchtmacht van de Iraanse Revolutionaire Garde). Tijdens uw vasthouding werd u mishandeld, geslagen en gefolterd. De reden van uw aanhouding was een brand die ontstaan was in één van de opslagplaatsen, waardoor de autoriteiten vermoedden dat iemand de opslagplaats had onthuld. N.a.v. dit voorval vielen ze ook binnen in uw woning waar ze alles door elkaar gooiden. Ook de andere afdelingshoofden werden aangehouden, met als doel jullie te intimideren zodat jullie zeker zouden zwijgen over het bestaan van de opslagplaatsen. Uiteindelijk kwamen ze te weten dat u en uw collega's onschuldig waren. Na uw pensioen, bijna twee decennia geleden, kreeg u intensiever contact met uw oud-collega V. (...). U gaf hem spontaan aan dat u meer te weten wou komen over het christendom waardoor V. (...) u christelijke films en boeken gaf. U begon naar huiskerkbijeenkomsten te gaan die V. (...) thuis organiseerde. U voelde zich in Iran christen maar u hield uw geloof verborgen voor uw toenmalige echtgenote, een fanatieke moslima. Op 2 azar 1394 (23 november 2015) kwamen de autoriteiten te weten dat u naar V.'s (...) woning ging voor huiskerkbijeenkomsten. U werd op straat aangehouden en naar de gevangenis gebracht. Uw ondervrager sloeg u zo hard in uw buik dat u een maagbloeding kreeg en u werd in het gezicht geslagen waardoor uw kaak scheef kwam te staan. U werd beledigd – ze noemden u een vuile christen – en er werd op u gespuwd. Echter, er waren geen harde bewijzen tegen u en u kon vrijkomen door een belofteverklaring te tekenen waarin u stelde nooit meer deel te nemen aan de bijeenkomsten. Vervolgens brachten ze u naar huis en vertelden ze aan uw vrouw Z. A. (...) dat u zich had bekeerd. U vermoedt dat u verklikt werd door H. S. (...), een collega van de luchtmacht die ook aan de bijeenkomsten had deelgenomen. U denkt dat hij een infiltrant was die in werkelijkheid werkte bij de Hefazat Ettelaat. Door de maagbloeding die u opliep tijdens uw arrestatie werd u geopereerd en opgenomen in het ziekenhuis. U diende vier à vijf maanden thuis te revalideren. Nadien kreeg u geen problemen meer met de autoriteiten: ze zagen immers dat u ziek was en thuis bleef. Na uw arrestatie beleefde u uw geloof door thuis de Bijbel te lezen en te bidden. Uw toenmalige vrouw was niet gelukkig met uw bekering en daarom gingen jullie in 1395 (2016/2017) uit elkaar. Een jaar later, in 1396 (2017/2018), leerde u uw huidige vrouw S. (...) kennen. Jullie huwden op 16 bahman 1396 (5 februari 2018). Zij had geen enkel probleem met uw bekering en toonde zelfs interesse in het christendom. Op een gegeven moment – zo'n twintig dagen voor uw vertrek naar België – werd u gecontacteerd door A. S. S. (...), een vriend die werkte voor de Hefazat Ettelaat van de luchtmacht en die verantwoordelijk was voor de logistiek. Hij belde u op om te zeggen dat de mensen die van het bestaan van de opslagplaatsen wisten én die naar een huiskerk gingen, gevaar lopen. Hij had uw naam immers gezien op een lijst op het werk en stelde dat u uw leven moest redden. Hij verwees u door naar uw beste vriend A. R. P. (...) om meer informatie te vergaren. Echter, al die jaren na uw arrestatie had u geen contact meer gehad met A. (...). Toen u bij hem thuis kwam, trof u enkel A.'s (...) echtgenote aan. Ze zei dat A. (...) al een tijdje verdwenen was en vroeg zich verbaasd af of u niet gearresteerd was. U en uw echtgenote besloten jullie bezittingen te verkopen en naar België te komen. Op 31 shahrivar 97 (22 september 2018) vertrokken jullie naar België. U vreest executie bij terugkeer naar Iran. Vier à vijf dagen na aankomst in het opvangcentrum leerden u en uw vrouw een Iraanse dame, L. (...), kennen. Zij was lid van de Jehova's getuigen en nodigde jullie uit om eens mee te gaan naar de bijeenkomsten. Sindsdien gaat u samen met uw echtgenote naar de bijeenkomsten van de Jehova's Getuigen tot de coronacrisis begon in maart 2020, waardoor jullie sindsdien de bijeenkomsten volgen via het internet. Het Commissariaat-generaal nam hierin op 25 februari 2021 een weigeringsbeslissing omdat er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan uw beweerde problemen ten gevolge van deze bekering geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België naar de bijeenkomstzaal van Jehova's getuigen te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de koninkrijkzaal gaat. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd verder nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Er werd tot slot nog opgemerkt dat u uw arrestatie in 1384 door problemen op het werk niet aannemelijk had gemaakt. Op 7 december 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Zonder België verlaten te hebben, verzocht u op 16 december 2021 een tweede keer om internationale bescherming. U herhaalde in Iran reeds in contact gekomen te zijn met het christendom, er naar een huiskerk gegaan te zijn en in België door L. (...) in contact gekomen te zijn met de Jehova's Getuigen. Jullie volgden intussen nog steeds de bijeenkomsten online. Hieraan voegde u toe dat u, voordat u Iran verliet, bedreigd werd door de broers van uw tweede echtgenote M. (...), i.e. uw ex-

schoonbroers H. (...), Mo. (...) en A'. (...). Zij hadden banden met het regime. Aangezien zij van mening waren dat u en uw ex-vrouw M. (...), die voor de Basij werkte, niet konden scheiden – eens getrouwd, altijd getrouwd –, vreesde u door hen vermoord te worden. Na jullie echtscheiding ging u met uw nieuwe echtgenote, S. (...), samenwonen. U had voortdurend stress waardoor u uit Iran besloot te vluchten. Vervolgens stipte u aan dat u na uw pensioen opgeroepen werd om verder te werken. U stelde echter vast dat u het laatste dodelijk schot aan geëxecuteerden zou moeten toedienen, zodat ze zeker dood zouden zijn. Dit weigerde u echter pertinent. Hierdoor en ook omdat u in het verleden het bestaan van geheime opslagplaatsen vernomen had, vreesde u door de autoriteiten vermoord en geëxecuteerd te worden. Immers, u vernam zes maanden voor uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 februari 2022 via een vriend dat A. R. P. (...) en A. S. S. (...) geëxecuteerd werden door het Iraanse regime. Meer wist u hierover niet. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 7 april 2022 een weigeringsbeslissing, omdat u geen nieuwe elementen of feiten aangebracht had die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Op 18 november 2022 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Zonder België verlaten te hebben, verzocht u op 7 december 2022 een derde keer om internationale bescherming. U vreest dat u bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd zal worden omwille van de problemen waar u tijdens uw vorige verzoeken al over sprak. U vernam zes maanden geleden van uw Iraanse vriend K. (...) dat het niet verstandig is om terug te keren naar Iran en dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering. U bent nog steeds lid van de getuigen van Jehova en onlangs kon u een andere Iraniër zelfs overtuigen om zich te bekeren. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet er worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan uw bekering tot het christendom in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan jullie motivatie om in België naar de koninkrijkzaal van de Jehova's Getuigen te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat jullie eerder om opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België de koninkrijkzaal frequenteren. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd verder nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Er werd tot slot nog opgemerkt dat u uw arrestatie in 1384 door problemen op het werk niet aannemelijk had gemaakt. Op 7 december 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Inzake uw tweede verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, omdat u geen nieuwe elementen of feiten aangebracht had die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep hiertegen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de

Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat jullie naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebben afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op jullie asielerzoek. Jullie beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die jullie in het verleden hebben uiteengezet. Zo herhaalden jullie niet terug te kunnen keren naar Iran wegens uw bij uw vorige verzoeken ingeroepen problemen (verklaring DVZ V. (...) 3e VIB, vraag 17; verklaring DVZ S. (...) 3e VIB, vraag 17). Aan uw problemen kon echter geen geloof worden gehecht.

Betreffende jullie beweerde geloofsactiviteiten – u bekeerde al een andere Iraniër tot de getuigen van Jehova en jullie gaan nog steeds naar de zaal in Antwerpen – (verklaring DVZ V. (...) 3e VIB, vraag 18; verklaring DVZ S. (...) 3e VIB, vraag 18), dient opgemerkt te worden dat jullie tijdens jullie derde asielerzoek geen nieuwe elementen aanbrachten waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat jullie beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Dat jullie nog steeds religieuze activiteiten zouden hebben, zoals jullie beweerden maar niet concreet aantoonde, verandert hier niets aan, aangezien jullie de oprechtheid van jullie beweerde bekering noch bij jullie eerste, noch bij jullie tweede verzoek hebben aangetoond. Bijgevolg hebben jullie bij jullie derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving. Hierbij kan volledigheidshalve opnieuw gewezen worden op de reeds in de twee vorige verzoeken geciteerde informatie waaruit blijkt dat, zelfs al zouden uw autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering, zoals u stelde (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17) – uw echtgenote beweerde evenwel niet te weten of de autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering (verklaring DVZ echtgenote 3e VIB, vraag 18) –, ze weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – dit hebben jullie, zoals reeds bij jullie vorige verzoeken is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft de door uw vrouw ingeroepen vrees die zij heeft omtrent de politieke activiteiten van haar zoon in Kazachstan, dient opgemerkt te worden dat ze deze beweerde activiteiten van haar zoon geenszins aantoonde (verklaring DVZ S. (...) 3e VIB, vraag 18). Bovendien gaf uw echtgenote bij haar derde verzoek, net zoals reeds bij haar tweede verzoek werd vastgesteld, niet de minste duiding over waarom zij dan wel problemen zou kunnen krijgen door haar zoon bij terugkeer naar Iran. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat haar kinderen, die in Iran verblijven, klaarblijkelijk geen problemen kennen omwille van het beweerde politieke profiel van hun in Kazachstan verblijvende broer. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. In dit verband kan overigens herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Tot slot volstaat de verwijzing van uw echtgenote naar de huidige politieke situatie in Iran, en in het bijzonder de recente protesten aldaar, niet om aan te tonen dat jullie in jullie land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er wat jullie betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Zulks dient in concreto aangetoond te worden. Jullie blijven hierin in gebreke.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, duidt de Raad erop dat hij zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verwerende partij *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat de vorige beoordeling in het kader van haar vorige verzoek dat er in haar hoofde geen sprake is van bijzondere procedurele noden die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen onverkort blijft gelden, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst erop dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 19 september 2019 door verwerende partij bij beslissing van 25 februari 2021 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het bijzonder werd erop gewezen dat noch aan haar beweerde bekering in Iran, noch aan haar beweerde problemen aldaar ten gevolge van deze bekering enig geloof kon worden gehecht. Bijgevolg werd tevens geconcludeerd dat ook aan haar motivatie om in België naar de bijeenkomstzaal van Jehova's getuigen te gaan geen enkel geloof kon worden gehecht en dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de koninkrijkszaal gaat. Er werd dan ook op gewezen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zou manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zou worden door haar omgeving. Daarnaast werd nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Ten slotte werd nog opgemerkt dat zij haar arrestatie in 1384 door problemen op het werk evenmin aannemelijk maakte. Deze beslissing werd integraal bevestigd bij arrest nr. 265 057 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 december 2021, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Inzake het tweede verzoek van verzoekende partij van 16 december 2021 werd door verwerende partij op 7 april 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen, omdat verzoekende partij geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 18 november 2022 verworpen bij arrest nr. 280 314.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6.1. In haar verzoekschrift poneert verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij *in casu* geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek kon nemen, aangezien dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Door toch te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, ondanks dat voormelde termijn van tien werkdagen werd overschreden, schendt verwerende partij artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, "*de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel*" en "*artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet*", aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad kan bovenstaande zienswijze van verzoekende partij evenwel geenszins bijtreden. Immers dient erop te worden gewezen dat de voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij, waar zij in dit verband nog opwerpt dat de redelijke termijn werd overschreden, verder in het geheel niet aantoonde welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekende partij verder niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.2.7.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij verder nergens in de bestreden beslissing te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekende partij stelt dat aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissing hieromtrent dient te motiveren.

2.2.7.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel niet volgen waar zij tracht te laten uitschijnen dat verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoekende partij gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verwerende partij om verzoekende partij niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekende partij ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekende partij zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek aan verzoekende partij werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 6, map DVZ, verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar derde verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

2.2.8. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek. In het bijzonder verwijst zij opnieuw naar haar bekering en de vrees hierdoor bij terugkeer (verklaring volgend verzoek, vraag 17).

2.2.9. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing dienaangaande op goede gronden vastgesteld dat (i) verzoekende partij en haar vrouw naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afleggen en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbrengen die betrekking hebben op hun asielverzoek en zich daarentegen beperken tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden hebben uiteengezet doch waaraan geen geloof kon worden gehecht, (ii) zij evenmin nieuwe elementen bijbrengen waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat hun beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging en derhalve tevens in gebreke blijven aan te tonen dat zij zich bij terugkeer naar hun land van herkomst als christenen zullen manifesteren of als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving, (iii) wat betreft hun religieuze activiteiten in België, wederom gewezen kan worden op de reeds in de twee vorige verzoeken geciteerde informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, (iv) haar vrouw voorts de door haar beweerde politieke activiteiten van haar zoon in Kazachstan, omwille waarvan zij zou vrezen in geval van terugkeer naar Iran, geenszins aantoonst en bovendien nog steeds niet de minste duiding kon geven over waarom zij dan wel problemen zou kunnen krijgen door haar zoon bij terugkeer naar Iran, temeer nu haar kinderen, die in Iran verblijven, klaarblijkelijk geen problemen kennen omwille van het beweerde politieke profiel van hun in Kazachstan verblijvende broer, en (v) de verwijzing van haar vrouw naar de huidige politieke situatie in Iran, en in het bijzonder de recente protesten aldaar, voorts niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat doch dat zulks *in concreto* dient te worden aangetoond alwaar verzoekende partij en haar vrouw echter in gebreke blijven.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in hierop een ander licht te werpen. Zij kan allerm minst bijgetreden worden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het oprechte karakter van haar bekering zou blijken uit het loutere gegeven dat zij tot op heden blijft bij haar verklaringen omtrent haar religieuze overtuiging en nog steeds religieuze activiteiten zou hebben. Immers zijn dergelijke elementen *an sich* geenszins van aard om de oprechtheid van haar bekering aan te tonen en de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoeken waaruit het opportunistische karakter blijkt van haar beweerde bekering en geloofsactiviteiten te ontkrachten. Deze elementen kunnen dan ook geenszins worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verder kan ook haar loutere theoretische uiteenzetting inzake de wijze waarop de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld volgens rechtspraak van het Hof van Justitie niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Ten slotte benadrukt de Raad nog dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Volledigheidshalve wijst de Raad er wat betreft de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van terugkeerders nog op dat ook uit de recente *“COI Focus”* betreffende *“Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten”* van 10 mei 2023 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de Iraanse autoriteiten doorgaans weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Deze informatie bevestigt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.12. Per aanvullende nota d.d. 1 september 2023 legt verzoekende partij nog enkele foto's neer van haar deelname aan verschillende protesten te Brussel in juni 2023, onder meer voor de Iraanse ambassade (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

De Raad oordeelt evenwel dat dit evenmin beschouwd kan worden als zijnde een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad meent dat het uiterst opportunistisch overkomt dat verzoekende partij en haar vrouw plots in juni 2023 deelnamen aan een aantal betogingen, terwijl uit de door hen afgelegde verklaringen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming nooit enige politieke interesse, laat staan politiek activisme, naar voren kwam. Het gegeven dat verzoekende partij en haar vrouw in juni 2023, *i.e.* nadat de bestreden beslissing werd genomen, plots deelnamen aan een aantal betogingen in Brussel tegen het Iraanse regime, vertoont dan ook duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dit geldt des te meer nu zij slechts deelnamen aan drie betogingen in juni 2023, doch nergens uit blijkt dat zij hiervoor of hierna nog deelnamen aan betogingen. Van veelvuldig, doorgedreven politiek activisme is dan ook geenszins sprake.

Gelet op het erg beperkte en bovendien duidelijk opportunistische karakter van hun politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekende partij en haar vrouw hierom bij terugkeer naar Iran het risico zouden lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Dit geldt des te meer nu nergens uit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun deelname aan protesten in België. Uit de door hen neergelegde foto's kan slechts worden afgeleid dat zij deel uitmaakten van de vele deelnemers en voorts blijkt uit niets dat deze foto's verspreid werden op het internet. Daarenboven blijkt uit hogervermelde "*COI Focus*" betreffende "*Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023 dat de Iraanse autoriteiten wat betreft de deelname aan protesten in het buitenland vooral hun aandacht richten op personen met een bepaald profiel (p. 36). Het betreft personen met een welbepaald profiel en een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Dat ook personen met een laag politiek profiel, die niet eerder onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar Iran, kan uit deze informatie niet worden afgeleid. *In casu* dient te worden vastgesteld dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij en haar vrouw tijdens de protesten een grotere rol hadden dan die van een gewone deelnemer. Uit niets blijkt dat zij het woord namen en/of een organisatorische rol hadden. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten hen bij terugkeer naar Iran een hoog politiek profiel zullen toemeten, hen als een bedreiging van het regime zullen beschouwen en hen omwille hiervan zullen viseren en vervolgen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 6, map DVZ, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT